Ч. 275 — Середа 8 (20) грудня 1893. — Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль гр. кат. святъ) о 5-ôй години по полудни.

Редакція и Администрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламація неопечатані вôльні вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Чи то політика принципіяльна?

Кампанія парляментарна вже закôнчила ся и выпала для нового правительства щасливо. Кажемо — кампанія, бо коли хто уявить собѣ той заколотъ, якій выкликавъ бувъ проектъ реформы выборчои попередного правительства и ту хвилю, яка настала була по дімісіѣ кабінету ґр. Таффого, то мусить признати, що заносило ся на велику борбу, котрои наслѣдкôвъ годѣ було предвидѣти и котрои длятого кождый побоювавъ ся. Здавало ся въ першôй хвили, що парляментъ въ дотеперѣшнôмъ своимъ складѣ не удержить ся, що нове правительство не зможе дати собѣ рады и вôдкличесь до народôвъ, а тî вышлють новыхъ своихъ репрезентантôвъ, котрî схотять може внести якîсь новî напрямы, новî идеи въ парляментъ и перемѣнять все до самого споду. Такъ не стало ся, всѣ тî обавы не сповнили ся. Все остало ся по давному, лишь що въ партіяхъ парляментарныхъ настало мале пересунене и що не обôйшло ся безъ борбы, котра однакъ не була такъ страшна, якъ то на разѣ могло здавати ся. Партіи коаліційнî, зъ котрыхъ вышло и нове правительство, проявили въ собѣ не лишь достаточно тои силы, котра сполучивши ихъ могла зъ нихъ утворити тревалу бôльшôсть парляментарну, але такожь и силу притягаючу, зъ котрою мусѣли числити ся и поменшî партіи парляментарнî, котрî не видять въ фракційнôй опозиціи нѣякого хôсна для тыхъ, котрыхъ интересы мають заступати въ парляментѣ. Такъ видимо, що коаліція притягнула до себе не лишь часть Словенцѣвъ, але такожь и клюбъ Коронініого та партію нѣмецкихъ народовцѣвъ пôдъ проводомъ Штайнвендера.

Супротивъ сеи бôльшости однакожь вытворилась и опозиція, але опозиція, якъ мы то кôлька разôвъ мали нагоду выказати, такъ слаба, що навѣть въ такôй справѣ, якъ предложеня выимковî, могла дати ледви 75 голосôвъ, пôдчасъ коли бôльшôсть парляментарна дала пôвтретя раза тôлько. Зъ такимъ фактомъ повиненъ бы числити ся кождый розважный політикъ, кождый репрезентантъ народу, дбаючій дѣйстно о добро того народу. Але гляньмо ще, зъ якихъ елементôвъ зложила ся та опозиція. Головный контінґентъ дали до неи Молодочехи, вôдтакъ моравскî Чехи и кôлькохъ Славянъ полудневыхъ, выступившихъ зъ клюбу Гогенварта. Они й утворили т. зв. коаліцію славяньску, въ котрôй, розумѣе ся, Молодочехи будуть тонъ надавати. Крôмъ того стануло ще въ опозиціи и антисемиты та давнî „дикî“, що звязали ся теперь въ оденъ клюбъ, але обѣ тî партіи не стоять въ нѣякôй орґанічнôй звязи зъ коаліціею славяньскою и ихъ лучить зъ нею хиба лишь слово опозиція.

А щожь стало ся зъ репрезентантами руского народу въ Радѣ державнôй, зъ клюбомъ рускимъ? Пôдчасъ коли другî партіи розважали надъ тымъ, яке становище ихъ могло бы принести якъ найбôльше хôсна ихъ народови, проводиръ руского клюбу пос. Романчукъ, думавъ очевидно надъ тымъ, чи не завести бы яку нову політику, и выдумавъ політику — принципіяльну, зъ котрою й выступивъ передъ своими выборцями. Мы зъ разу не забирали голосу въ справѣ сеи новои політики, бо не хотѣли, щобы насъ хтось може посуджувавъ о то, що мы заразъ лишь ставимо опôръ, коли хтось подасть якусь нову гадку, але догадували ся, до чого доведе та нова політика принципіяльна. За посломъ Романчукомъ взяло ся було и „Дѣло“ політики принципіяльнои, але анѣ голова руского клюбу, анѣ „Дѣло“ не пояснили, въ чôмъ то суть тои принципіяльнои політики, яка еѣ цѣль, и що остаточно можна буде нею осягнути, якого хôсна може нарôдъ рускій по нѣй сподѣвати ся.

Та оно то й не такъ легко сказати, що то таке політика принципіяльна. Принципъ, то понятє дуже загальне и елястичне и оно певно не стане яснѣйше, коли его сполучити зъ політикою. Принципы або засады чи основы можуть бути всѣлякî, якî собѣ хтось середъ даныхъ обставинъ выробить и ихъ держить ся. Найзагальнѣйше ще понятє принципу есть — злый, або добрый, и такій принципъ якъ въ цѣлôмъ житю чоловѣка такъ и въ політицѣ есть найлѣпшій. Пôсля нашого понятя та політика есть добра, котра дивить ся на то, що прино-

---

1)

Дещо зъ исторіѣ 55-ого полку пѣхоты.

Пятьдесять-пятый полкъ пѣхоты е нашъ полкъ, рускій, зô сторôнъ бережаньскихъ набираный. Длятого може цѣкаво буде мешканцямъ тыхъ сторôнъ довѣдати ся дещо зъ исторіѣ полку пѣхоты, до котрого ихъ побирають; а чей и иншî нашî читачѣ радо прочитають собѣ, якъ то нашî вояки зъ того полку воювали и зъ початкомъ сего столѣтя у французскихъ вôйнахъ, и въ 1848 та 49 ôмъ роцѣ, и въ прускôй вôйнѣ 1866 року.

Неоденъ зъ нашихъ читачѣвъ, именно въ бережаньскихъ сторонахъ, служивъ у тôмъ полку пѣхоты, такъ само якъ его батько або й дѣдъ. И неоденъ собѣ нагадуе свôй часъ службы. Молодшî не бували у жадныхъ вôйнахъ — то що въ Боснѣ було, годѣ й назвати вôйною — але за то старшî тямлять ще 1848 ый рôкъ и Кошута, тямлять Кеніґрецъ — и неразъ розповѣдають собѣ радо о тôмъ. Годить ся справдѣ добрымъ словомъ згадати минувшôсть 55-ого полку, бо де небезпечнôсть була найбôльша, тамъ все находивъ ся вôнъ, и боронивъ дуже завзято австрійскихъ интересôвъ. Полкъ се не такій давный, якъ иншî; ще сто лѣтъ не минуло, якъ его заложили. Въ послѣднихъ дняхъ минувшого 18 ого столѣтя повставъ вôнъ въ саму непевну пору воєнну. У французскôй республицѣ настали тодѣ рôжнî спори, котрî ширили ся и здавало ся, що зруйнують весь ладъ христіяньскій. За цѣсарскимъ дозволомъ зъ дня 13 вересня 1799 року урядили теперѣшный 55-ый полкъ, яко шестый полкъ валлоньскій и дали ему число 63. Валлоньскі полки, то були такî, що рекрутували ся зъ нинѣшнои Бельгіѣ. То були Французы, що належали до Австріѣ. Число 63 мавъ сей полкъ ажь до пятьдесятыхъ рокôвъ теперѣшного столѣтя, коли то вôнъ перемѣнявъ ся числомъ зъ котрымсь семигородскимъ полкомъ и вôдъ тодѣ мае число 55.

Першимъ властителемъ полку бувъ сынъ Цѣсаря Архикнязь Йосифъ Францъ, що того самого року 1799-ого вродивъ ся. Въ осени того року они муштрували ся перший разъ и заразъ пôшли на вôйну до Италіѣ. Часы були тодѣ дуже неспокôйнî въ цѣлôй Европѣ. Вôйны тревали вôдъ року 1799 ажь до 1814. Въ нихъ бувъ такожь и 55 ый (а властиво тодѣ 63 ый) полкъ пѣхоты.

Годѣ намъ описувати ту тяжку вôйну французку, бо того не списавъ бы разъ-два, тай таки не дуже хочемо описувати, бо тодѣ въ тôмъ полку не служили ще Галичане, тôлько Французы, Италіянцѣ, Нѣмцѣ и и. А радше зачнемо вôдъ того часу, якъ до 55-ого полку зачали брати Галичанъ. Було то въ роцѣ 1808. Розказомъ арміѣ зъ дня 16 сѣчня 1808 назначено для сего полку перший разъ округъ вербунковый (Werbbezirk) въ Галичинѣ. Значить ся, вôдъ того часу, зъ малою перервою въ пятьдесятыхъ рокахъ, служать Галичане, и то въ бôльшôй части Русины, въ тôмъ полку.

Отже подамо описъ сеи битвы, въ котрôй уже били ся галицкî рекруты, а именно битвы пôдъ Горою коло Варшавы. Описана она, такъ якъ и всѣ иншî подѣѣ 55-ого полку, въ книжочцѣ, що сими днями вышла по руски надрукована для вояковъ сего полку. Бо вôдъ якогось часу старшина войскова постановила, не тôлько вчити вояковъ тѣлесной муштры, стрѣляня та ходженя и т. п., але она рада бы, щобы кождый воякъ розумѣвъ добре, хто вôнъ, по що служить и якъ повиненъ сповняти ту службу. Значить ся, иде ту о моральне выховане вояковъ, о вщепене въ нихъ любови вôтчины, вôдваги военнои, великодушности, вѣрности и всякихъ иншихъ прикметъ, що суть окрасою не лише вояка, але взагалѣ кождого чоловѣка. Отже выдае старшина теперь исторіѣ полковъ. Пятнацятый тернопольскій полкъ мае вже таку исторію для вояковъ, але она дуже коротка и через то не цѣкава. Исторія 55-ого полку, що теперь вышла, цѣкавѣйша через то, що описуе намъ, якъ нашî вояки били ся, коли и де и зъ кимъ. Кôлько то нашихъ людей погинуло на рôжныхъ побоевищахъ, а кôлько у ворога! Читаешь про тî подѣѣ и не хочешь вѣрити, а таки то всьо правда. Лѣта минають а мы за своими клопотами забуваемо тыхъ, котрыхъ бы памятати и споминати годило ся; а тî нещаснî, що погибли у битвахъ, спочивають у забутыхъ могилахъ и певно, вôдъ коли ихъ тамъ поховали, нѣодна сльоза не зросила ихъ могилъ. Спочи-

сить народови хосенъ а що шкоду, що для него єсть добре а що зле. Чи такого принципу держала ся новозаинавґурована политика принципіяльна? — Нѣ; то видимо теперь зъ єѣ наслѣдковъ. Рускій клюбъ важивъ ся и хитавъ ся, не знаючи, на котру сторону подати ся; єму — хочь несправедливо було бы сказати, що цѣлому — припадала ще найбôльше до смаку политика опозиційна, бо при нѣй выстане лишь говорити, не треба робити, щобы зыскати собѣ популярнôсть. Ба, що найгôрше: закимъ ще можна було знати, якъ уложать ся вôдносины парляментарнѝ и яке настане правительство, кинено окликъ опозиційный зъ пôдписомъ головы руского клюбу.

Але припустѣмъ, що то була похибка политична; она можлива и нѣхто того не возьме за зле. Похибку можна направити. То однакожь не стало ся. Що клюбъ рускій, взглядно єго голова, робивъ, годѣ знати, коли навѣтъ „Дѣло" мусѣло жалувати ся на бракъ информацій. Зъ того, що подавали другѝ часописи, и якъ выступали рускѝ послы при поодинокихъ голосованяхъ, можна лишь було припускати, що часть клюбу хилить ся до опозиції. Якѝ та часть видѣла въ нѣй користи для руского народу, годѣ змѣркувати, годѣ знати, такъ само, якъ и не можна знати, чи роблено якѝ кроки, щобы зблизитись до коаліції и правительства, въ котрôмъ то случаю, по нашôй думцѣ, мôгъ бы нарôдъ рускій прецѣ скорше сподѣвати ся якихсь користей для себе. Мы бо того погляду, що для Русинôвъ все таки кориснѣйше хочь бы лишь одна паралелька, въ котрôй училось бы кôлькадесять рускихъ дѣтей, якъ кôлькадесять оплесковъ молодоческихъ удобряючихъ бесѣду пос. Романчука.

Отже клюбъ рускій, придержуючись очевидно новои политики принципіяльнои, не мôгъ въ нею нѣ въ кутъ, нѣ въ дверѣ. Выйшло остаточно таке, що клюбъ рускій не рѣшивъ ся нѣ сюды нѣ туды, задержавъ собѣ нѣбы то политику свобôдной руки. Порѣшено — такъ бодай доносили вѣденьскѝ часописи — порозумѣвати ся зъ правительствомъ та зъ послами соймовыми и до Нового року рѣшити ся, що зробити. Нехай и такъ; може ще и то було бы не зле. Але прийшла дебата надъ провізорією буджетовою и пôдчасъ неи голова руского клюбу пос. Романчукъ забирає голосъ и наразъ — высказує правительству именемъ Русинôвъ, ну, й очевидно именемъ руского клюбу, бо вôнъ же єго голова, вотумъ недовѣря! Що такого стало ся? мусѣвъ кождый Русинъ запытати. Не вже рускій клюбъ не має чого сподѣвати ся анѣ вôдъ правительства, анѣ вôдъ коаліційнои бôльшости, хочь и правительство и партіи коаліційнѝ устами своихъ бесѣдникôвъ заявили, що готовѝ увзгляднити такожь и жаданя та потребы меншостей парляментарныхъ? Чи вже пôрвали ся всѣ звязи и не лишилось Русинамъ нѣчого, якъ лишь ити за примѣромъ Молодочехôвъ въ слѣпу опозицію? А коли не всѣ рускѝ послы до неи приступлять, то чи голова того клюбу заповѣвъ розбитє и такъ слабого руского клюбу? Якѝжь зъ того выгляды, якій хосенъ для руского народу? Хибажь то буде лѣпше, коли Русины будуть пôдпирати змаганя Молодочехôвъ та кôлькохъ Хорватôвъ и Словенцѣвъ, якъ колибъ они ишли спôльно зъ Поляками, зъ котрыми лучить ихъ интересъ краю и зъ правительствомъ та коаліційною бôльшостію, котрѝ прецѣ можуть скорше щось для Русинôвъ зробити?

Але отъ нова несподѣванка: до фактичного спростованя выступає пос. Барвѣньскій и заявляє въ имени руского клюбу, що Русины мають довѣрє до правительства и сподѣвають ся, що оно увзгляднить ихъ потребы и декотрѝ жаданя. Чи треба ще бôльшого заколоту?

Щожь выходить зъ того всего? Хиба лишь то, що голова руского клюбу на власну руку рѣшивъ ся высказати правительству вотумъ недовѣря, бо чей клюбъ опсля не ухвалювавъ бы бувъ инакше. Длячого пос. Романчукъ такъ зробивъ, не можемо собѣ пояснити. Чи то мала бути та заинавґурована нимъ политика принципіяльна? Чи хотѣвъ вôнъ тымъ зневолити свôй клюбъ до опозиції, чи може єго розбити? Чи може єму дѣйстно милѣйшѝ оплески Молодочехôвъ, якъ хочь бы одна школа або паралелька для рускихъ дѣтей? А може у него непевна вартôсть популярности значить бôльше, якъ реальнѝ, хочь бы й дрôбнѝ користи, якѝ удасть ся якому послови выборити для свого народу? Мы позволимо собѣ тутъ пригадати пос. Романчукови слова пос. Щепановского, высказанѝ недавно тому въ парляментѣ, що посолъ не повиненъ лишь ити за бажанями народу, але повиненъ єму й вказувати дорогу, по котрôй треба поступати до осягненя тыхъ цѣлей. Дорога, котру взявъ ся теперь пос. Романчукъ показувати, по нашôй думцѣ не лишь небезпечна, але й просто шкôдлива и пос. Романчукъ повиненъ бы звернути зъ неи, поки ще часъ, поки ще можна бы направити то лихо, яке наробило ся. Ити дальше по нѣй, значило бы гнати на слѣпо у пропасть и тягнути за собою цѣлый нарôдъ.

Рада державна.

25. Засѣданє Палаты пословъ зъ дня 16 грудня 1893.

Сего дня вôдбуло ся послѣднє засѣданє Палаты пословъ. Міністеръ торговлѣ ґр. Вурмбрандъ вôдповѣдавъ на интерпеляцію посла Цаллінґера, чи то правда, що въ дняхъ 24 и 31 с. м. має бути застановленый вôдпочинокъ недѣльный. П. Міністеръ заявивъ, що дозволивъ розширенє працѣ недѣльнои зô взгляду на доказанѝ потребы лишь на день 24 с. м. и то лишь до год. 7, але не такожь и на день 31 с. м. Заведеный ординацією процедеровою спочинокъ недѣльный єсть приписомъ суспôльно-политичнымъ и не значить то само, що святкованє недѣлѣ, до чого обовязують иншѝ приписы, а именно тѝ, котрѝ вôдносять ся до зараджуваня перешкодамъ въ богослуженю.

Зъ порядку дневногс приступлено до другого читаня проекту и пророгації закона зъ 1887 р. о пôдпираню будôвель зелѣзниць льокальныхъ. Комісія вносила приняти сей проектъ на оденъ рôкъ, позаякъ въ слѣдуючôмъ роцѣ буде внесеный новый законъ о пôдпираню тыхъ будôвель. — Пос. Фуксъ годивъ ся на сей проектъ, але высказавъ обаву, що колибъ за рôкъ не ухвалено нового проекту, то въ будовахъ зелѣзниць льокальныхъ

вають на чужинѣ, здалека вôдъ родины — то нема кому и добрымъ словомъ згадати покôйникôвъ. Длятого то гарну цѣль мають такѝ исторіѣ полкôвъ. Они учать и выховують.

Въ цвѣтни 1809 р. пôшовъ 55-ый полкъ (що вже до того часу воювавъ черезъ 9 лѣтъ) зновь на вôйну; симъ разомъ на пôвнôчь воювати княжество Варшавске, що злучило ся зъ Французами. Дня 23 цвѣтня по кôлькохъ побѣдоносныхъ стрѣчахъ зъ ворогомъ семый корпусъ увôйшовъ до Варшавы. До сего корпусу належали и три баталіоны 55-ого полку, а провôдникомъ корпусу бувъ Архикнязь Фердинандъ[1]).

Щобы неприятеля переслѣдувати и на другôмъ боцѣ Вислы, казавъ Архикнязь Фердинандъ ставити военный мôстъ въ мѣсцевости, що зветь ся Гора, кôлька миль на полудневый всхôдъ вôдъ Варшавы. Полкови 55-ому, славному зъ попередныхъ воєнъ, повѣрено сю тяжку але почесну задачу, а именно щобы по правôмъ боцѣ Вислы выкопавъ окопы и въ потребѣ боронивъ ихъ и моста. Полкъ складавъ ся тодѣ въ великôй частинѣ зъ самыхъ молодыхъ галицкихъ новобранцѣвъ, котрѝ, хочь були першій разъ передъ ворогомъ, мали ту дати доказъ пожертвованя и вытревалости въ тяжкôмъ положеню, а хоробрѝ сыны Галичины якъ разъ вызначають ся такими чеснотами военными. Дня 21 цвѣтня прийшовъ до Горы першій баталіонъ, за нимъ небавомъ другій, и оба взяли ся до тяжкои працѣ, сыпати окопы зъ мѣлкого пѣску берегôвъ Вислы. Пôдъ вечѣръ 2 мая зъявивъ ся пôдъ Горою ворожій корпусъ въ силѣ около 6000 вояковъ, а тутъ окопы що лишь пôдняли ся понадъ землю. Неприятельскій комендантъ вôзвавъ залогу окопôвъ, котра числила тôлько 1.600 мужа, щобы пôддала ся. Положенє 55 го полку було таке тяжке, що мало коли вôддѣлъ войска попадає въ таке. Окопы ще не готовѝ, за плечима велика рѣка Висла, котрои не можна перейти, отже годѣ втечи передъ ворогомъ, надѣѣ на помôчь нѣякои, а ту передъ очима ворогъ. А мимо того, коли полковникъ Червінка рѣшивъ боронити ся до послѣднои каплѣ крови и повѣдомивъ о тôмъ полкъ, вояки вôдповѣли грôмкими окликами „славно" й спокôйно, зъ карабінами при ногахъ, ждали на нападъ завзятого противника, що бувъ въ четверо сильнѣйшій й мавъ богато артилєріѣ. О годинѣ пôвъ до другои по пôвночи три ворожѝ колонны въ силѣ 2.000 людей напали на окопы вôдразу въ трехъ мѣсцяхъ зъ великою вôдвагою; та якось ихъ по завзятôй битвѣ зъ великими стратами вôдперто. Около пôвъ до третои годины поновивъ ся нападъ, таксамо сильный; и зновь єго нашѝ вôдперли, але ще зъ бôльшими стратами въ людяхъ. За пôвъ годины ударивъ ворогъ зô свѣжими силами третій разъ и вдеръ ся въ окопы въ кôлькохъ мѣсцяхъ; тамъ кулями и баґнетами бороли ся обѣ стороны люто, поки вкôнци при помочи послѣднои резервы не выперли нашѝ противника. Але сила обохъ сторôнъ була щоразъ бôльше нерôвна; 55-ый полкъ не мавъ кимъ заступити раненыхъ и мертвыхъ, а тымчасомъ противникъ приводивъ щоразъ свѣжѝ силы въ битву. Зъ пересердя на завзятый опôръ нашихъ вояковъ, противникъ напавъ небавомъ четвертый разъ и вдеръ ся въ двохъ мѣсцяхъ въ окопы. Тамъ уже обѣ стороны зъ розпукою бороли ся баґнетами и кольбами и вже противникъ зновь бувъ бы выперъ ся зъ окопôвъ, коли наразъ нова неприятельска колонна въ силѣ чотирехъ компаній перелѣзла черезъ розваленѝ мѣсця, напала зъ правого крила втомленыхъ безнастанною борбою оборонцѣвъ и выстрѣлила на нихъ добре вымѣрену сальву. Зъ всѣхъ сторôнъ уже пхали ся теперь ворожѝ вôддѣлы въ окопы, пôшла кровава борба вже на руки, нашѝ цофнули ся ажь надъ Вислу. Коло пятои годины рано полковникъ Червінка рѣшивъ вкôнци зробити конецъ нерôвнôй битвѣ и розказавъ своему полкови зложити оружіє и пôддати ся.

Якъ велика була хоробрôсть нашого полку въ тôй борбѣ, такъ великѝ були и страты: 6 официрôвъ и 499 вояковъ згинуло, 28 официрôвъ и 1074 вояковъ, майже всѣ покалѣченѝ, попали ся въ неволю. У противника було 1396 людей убитыхъ и раненыхъ.

Комендантъ корпусу Архикнязь Фердинандъ здававъ справу зъ тои битвы пôдъ Горою Цѣсареви и такъ наконецъ написавъ у своимъ справозданю: „Хочь та битва скôнчила ся нещасливо, але полковникъ Червінка и єго два баталіоны заслугують на всяку похвалу, бо они робили всьо, чого можна ждати вôдъ хороброго войска".

[1]) Мы будемо всюды называти 55 полкъ, а не перше 63 а потôмъ 55, бо то той самъ полкъ.

мусѣла бы настати застоя. Бесѣдникъ жалувавъ ся также на занедбане певнои части Моравы пôдъ взглядомъ комунікацій. — Мін. Вурмбрандъ вôдповѣвъ, що вправдѣ на Моравѣ правительство не будувало зелѣзниць, бо збудувало ихъ товариство Пôвнôчнои зелѣзницѣ, але держава при тôмъ зробила такъ велику жертву, що волѣла бы была взяти на себе пôвнôчну зелѣзницю и побудувати тй зелѣзницѣ. Добре было бы, колибъ Морава пôшла за примѣромъ инщихъ краѣвъ и сама старала ся будувати собѣ зелѣзницѣ, а правительство зробить, що до него належить. По сѣмъ ухвалено проектъ въ другôмъ и третôмъ читаню.

Опôсля наступило друге читане проекту правительства о способѣ покрытя коштôвъ на будову анатомічно-фізіольоґічного института при львôвскôмъ университетѣ. — Пос. Вашатый жалувавъ того, що сей проектъ такъ пôзно прийшовъ на порядокъ дневный, згадавъ опôсля про упослѣдженє Русинôвъ и жалувавъ ся на занедбане выдѣлôвъ лѣкарского и фільософічного при ческôмъ университетѣ. — Проектъ ухвалено въ другôмъ и третôмъ читаню.

Опôсля ухвалено ще законъ о перенятю черновецко-новоселицкои зелѣзницѣ льокальнои на скарбъ, проектъ правительства о пôдвысшеню конґруы для експонованыхъ сотрудникôвъ и о пôдвысшеню платнѣ достойникамъ и крилошанамъ капітульнымъ та кôлька поменшихъ справъ. По вычерпаню порядку дневного попращавъ віцепрезидентъ Катрайнъ пословъ слѣдуючими словами: „Зъ великимъ вдоволенємъ можемо споглядати на проминувшу пору; вертаєте до огнищь домашныхъ зъ почутємъ сповненого обовязку, бо пильно и зъ посвященємъ працювали-сте около скрѣпленя могучости державы и около утвореня новои поруки для блага загалу. Зъ цѣлого серця бажаю пп. Міністрамъ и пп. посламъ веселыхъ святъ и щасливого Нового року. Нехайже ангельска пѣснь: Слава во вышныхъ Богу и миръ на земли людемъ доброи волѣ", знайде живый вôдгомôнъ въ серцяхъ всѣхъ мешканцѣвъ сеи красноѝ, великои державы. (Грôмки оплески.) Нашъ президентъ Хлюмецкій, будучій вже въ реконвалесценціи, сполучає свои бажаня зъ моими. Бувайте здоровй, до милого звиданя. (Грôмки оплески и брава).

Переглядъ політичный.

Рада державна збере ся на нову сесію мабуть ажь въ половинѣ лютого слѣдуючого року. Пôдчасъ ферій буде правительство — якъ доносить Sonn- u. Montags-Ztg. — переговорювати зъ проводирями партій въ справѣ реформы выборчои, котра однакожь ажь въ осени стане на порядку дневнôмъ. Скоро лишь парляментъ збере ся, стане на порядку дневнôмъ насамперѣдъ законъ карный а вôдтакъ буджетъ.

Міністеръ фінансôвъ Пленеръ выѣде заразъ по Рôздвѣ до Будапешту на вôсѣмъ днѣвъ и буде тамъ конферувати въ справѣ праводавчихъ зряджень для реформы валюты.

Сенатъ французскій ухваливъ всѣ заряджения противъ анархістôвъ. Инжинеръ Павло Реклі, котрый отверто признававъ ся до анархізму, утѣкъ зъ Парижа; здає ся, що вôнъ не лишь давъ грошѣ Бейляновн до замаху, але также формулку хемічну до зробленя бомбы.

Кабінетъ италіяньскій зъ президентурою Кріспіого вже зложеный и мабуть завтра представить ся парляментови. — Розрухи на Сициліи прибирають чимъ разъ бôльшй розмѣры. Вчера вôдбули ся въ Монреале зборы робôтникôвъ, на котрымъ выкрикувано: Прочь зъ податками! Прочь зъ акцизою! Кôлькохъ акцизникôвъ покалѣчено.

Зъ третого баталіону, що не бравъ участи въ битвѣ пôдъ Горою, бороли ся 27 мая 1809 р. чотири компаніѣ славно коло Сандоміра, двѣ компаніѣ при кôнци мая коло Равы а 6 червни коло Иноволдза. Вôдтакъ сей баталіонъ пôшовъ черезъ Тѣшинъ до Полічки въ Чехіи, куды прибувъ въ половинѣ серпня 1809 р. Тымчасомъ фельвеблеви Зіґмундови, що коло Горы попавъ у неволю, удало ся увольнити 400 своихъ товаришѣвъ недолѣ. Варты не стерегли ихъ добре, а вôнъ кликнувъ на своихъ товаришѣвъ, тй его радо послухали и всѣ нишкомъ вийшли зъ мѣсця, де ихъ держали. Зіґмундъ вѣвъ ихъ такъ вôдважно и вправно, що зъ посередъ ворогôвъ вывѣвъ ихъ за границю. Зъ тыхъ людей и зъ 400 новыхъ рекрутôвъ зложено другій баталіонъ при полку. Фельдфебель Зіґмундъ дôставъ за свой незвычайный учинокъ медаль за хоробрôсть. Пôдчасъ коли полкъ боровъ ся въ Польщи, двѣ его компаніѣ ґренадирôвъ були придѣлени до головнои арміѣ, що була пôдъ проводомъ Архикнязя Кароля. Сей Архикнязь побивъ 21 мая 1809 французского цѣсаря Наполеона коло Асперну — и тодѣ вôдзначили ся дуже ґренадиры зъ 55-ого полку. Були также у нещаснôй для насъ битвѣ пôдъ Ваґрамомъ дня 6 липня 1809 р.

По тôй битвѣ наставъ миръ и полкъ перебувавъ то у Прешбурґу, то въ Бернѣ то знову у Вѣдни.

(Дальше буде).

Новинки.

Львôвъ дня 19 грудня.

— **Именованя.** Судя пов. Артуръ Фанґоръ въ Кôцмани именованый радникомъ суду краєвого въ Черновцяхъ. — Осьму ранґу одержали мѣжь иншими сй професоры школъ середныхъ: Анатоль Вахнянинъ и Сидôръ Громницкій въ рускои ґімназіѣ у Львовѣ. Тома Солтисикъ и Корнило Фішеръ у Львовѣ, Юрій Гарвотъ въ Перемышли, Войтѣхъ Солтисикъ у Самборѣ, Мих. Сенковскій и Иванъ Дворяньскій въ Новôмъ Санчи, Андрѣй Маковскій и Мих. Рембачь у Станіславовѣ, о. Юліянъ Федусевичь у Стрыю, Францъ Погорецкій и Вол. Зôєржховскій у Львовѣ. — Люстраторами лѣсовыми при дирекціу доменъ именованй: Кароль Гетнеръ и Фридрахъ Клюсюкъ.

— **Перенесеня.** П. Міністеръ рôльництва перенѣсъ управителѣвъ лѣсôвъ и дôбръ скарбовыхъ: Степана Ціпсера зъ Суходолу до Старого Санча, Матвѣя Борженцкого зъ Гроблѣ до Доброгостова, и Максима Палляса зъ Варячь до Гроблѣ. Управителемъ лѣсôвъ и дôбръ въ Суходолѣ именованый Володиславъ Лєснякъ, а для Варичь Микола Громницкій.

— **Конкурсы.** Выдѣлъ повѣтовый въ Бродахъ розписує конкурсъ на 2 посады лѣкарôвъ окружныхъ зъ осѣдками въ Щуровичахъ и Топоровѣ. Платня въ обохъ мѣсцяхъ выносить по 500 зр., додатокъ на обѣздки въ Щуровичахъ 400 зр., въ Топоровѣ 300 зр. Поданя треба вносити до кôнця сѣчня 1894 р. — Въ львôвскôмъ загальнôмъ шпитали опорожнена посада просектора зъ рôчною платнею 1200 зр. и зъ правомъ до 3 додаткôвъ пятилѣтныхъ по 200 зр. Поданя треба вносити до 15 сѣчня.

— **Вôдзначенє.** Зъ нагоды переходу въ сталый станъ спочинку на власну просьбу — одержавъ староста въ Турки Єронимъ Моравскій станъ шляхотскій.

— **На будову руского театру** на руки о. Добряньского зъ Лѣжахова зложили пп.: Стефанъ и Павлина Зельонки 4 зр., Зельонка ц. к. нотарь 1 зр., п. Оссолиньскій 20 кр., о. Кишкевичь 20 кр., разомъ 5 зр. 40 кр. — Товариство позичкове въ Яворовѣ 50 зр. — На руки п. Иваницкого зложили на зъѣздѣ родиннôмъ въ Клювинцяхъ у о. Сѣменовича пп.: о. Сѣменовичь 1 зр., о. Сѣнгалевичь 1 зр., о. Рудницкій 1 зр., Вол. Сѣменовичь 1 зр., Сильванъ Сѣменовичь 1 зр., Мирославъ и Романъ Сѣменовичѣ 1 зр., п-на Володимира Мойсеовичѣвна 1 зр. Ольга Волошиньска 1 зр., Софія Рудницка 1 зр., Олена Куниньска 1 зр., Волод. Сѣнгалевичь 50 кр., Кость Куниньскій 1 зр., Зенонъ Лукавецкій 50 кр., Волод. Иваницкій 1 зр., Ярославъ Сѣменовичь 30 кр., разомъ 13 злр. 30 кр. Вп. пп.: о Гр. Левъ зъ Бортятина 6 зр. 60 кр., а то: 4 зр. зъ проданыхъ купонôвъ, по 50 кр. вôдъ оо.: Л. Тиховского, А. Телепа. В. Ольхового и Т. Савулы, а 60 кр. вôдъ о. А. Гуковича; дальше о. Зен. Шепаровичь зъ Колодѣєвки 1 зр. и о. Евг. Омеляньскій зъ Пристани 10 зр. вôдъ себе и вôдъ своихъ парохіянъ.

— **Листы новорôчнй и годины урядовй** въ перший день святъ Рôздва Христового и въ день нового року. Дирекція почтъ оголошує: Для доручення листôвъ новорôчныхъ въ властивôмъ часѣ, можна сй листы нодавати вже вôдъ 27 с. м. при чôмъ було бы пожаданымъ, щобы на такихъ листахъ для мѣсцевыхъ адресатôвъ (у Львовѣ), вкиненыхъ до скринокъ листовыхъ, на адресѣ бувъ умѣщеный додатокъ листъ новорôчный" Такожь було бы пожаданымъ, щобы высылаючи бôльше такихъ листôвъ для адресатôвъ у Львовѣ, всѣ листы (розумѣє ся кождый зъ вôдповѣдною маркою почтовою) вкладати пôдъ одну перепаску. або до одной коверты, на котрôй треба написати: „листы новорôчнй". Сй листы въ часѣ вôдъ 27 до 31 грудня с. р будуть збиранй а 31 грудня с. р. вечеромъ взглядно 1 сѣчня 1894 адресатамъ доручуванй

— **Святый вечѣръ** у Полякôвъ, а взагалѣ у латинникôвъ припадає на недѣля 24 с. м., але пôсля практики католицкои церкви недѣла не може бути днемъ посту и длятого святый вечѣръ будуть Поляки обходити въ суботу 23 грудня.

— **Фальшивй 50-ґульденовй банкноты,** якй появили ся у Вѣдни въ серпни с р., можна пôзнати по кôлькохъ друкарскихъ похибкахъ. И такъ въ словѣ Überwachung не достає на нѣмецкôй сторонѣ надъ U точокъ, а замѣсть Nachahmung напечатано Nacnahmung; на мадярскôй же сторонѣ замѣсть O FORINT находить ся O FORIT. Доси выловлено 19 такихъ фальсифікатôвъ.

Телеграмы

Будапештъ 19 грудня. Комісія правнича палаты пословъ приняла одноголосно по ґенеральнôй дебатѣ проектъ закона о вѣнчаняхъ цивільныхъ.

Парижь 19 грудня. Въ наслѣдокъ листôвъ зъ погрозами, якй одержали деякй особы, замкнено горѣшну ґалерію въ біржи для публики. — Поліція арештувала въ Бельвіль анархіста Меріґа, у котрого знайшли пачку зъ порохомъ до стрѣляня и анархістичнй брошуры.

Берно (швайцарске) 19 грудня. Рада звязкова предложила зборамъ звязковымъ законъ противъ анархістôвъ.

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5 26**	11·11	**7·36**	
Пôдволочискъ	**6·44**	3·20	10 16	**11 11**	—	
Пôдвол. Пôдвам.	**6·54**	3·32	10·40	**11·33**		
Черновець	**6·36**		10·36	**3·31**	**10·56**	
Стрыя	—		10·26	7·21	3 41	**8·01**
Белзця.			9·56	**7 21**	–	–

Приходять зъ

Кракова	3 08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	–
Пôдволочискъ	2 48	**10·02**	**6 21**	9 46	—	—
Пôдвол. Пôдвам.	2 34	**9·46**	9 21	5·55	—	
Черновець	**10 10**		**7 11**	7 59	12·51	—
Стрыя	–		**1 08**	9·06	**9·52**	2 38
Белзця.	—		8·16	5·26	—	—

Числа товстй, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін рано.

Въ информаційнôмъ бюрѣ ц. к австрійскихъ зелѣзницъ державныхъ у Львовѣ ул. Третого Мая ч. 3 (Готель Империяль) продає ся білеты полосовй и окружнй, пляны ѣзды и тарифъ у формѣ кишеневôй. Информаціѣ въ справахъ тарифовыхъ и перевозовыхъ.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского, вôнъ рôвнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôв (кôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій**.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ газетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.